

Leylâ Erbil - Cüce

İş Bankası Yayınları, s.19-20

Kendini ciddiyetle düşündüğünde ise -ki siz de bilirsiniz, kendini ciddiyetle ele alanın ne berbat biri olduğunu-, sorsan ki, “kaybolmak, unutulmak isteyen bir yazar” denebilir mi sana? Sevgili okurlar? (Nereden sevgili oluyorsanız) bu soruya sizler bu metnin tümünü okumadan veremezsiniz karar ama, unutulma peşine düşmüş, kendine bir UNUTTURUŞ OYUNU kurmuş bir yazara ne dersiniz? Eeh!, evet biraz, ama tam değil. Ya da bir, “hiç yazar” olmak isteyen biri? Bilemiyorsun ki, nasıldır “hiç yazar”? Hayır hayır sen değilsin! Karşılaşmış mıyızdır bir hiç yazarla? Sanmam: senin uydurduğun bir tipti bu gençlik yıllarında Amerika’da duyduğun yabancılıkla uydurduğun; bir ilk doğuran “Ma” olarak ki resimle karşılığı dışı baykuşmuş “Ma”nın yukarıda sözünü ettiğim, “hiçlik” üzerine çok düşündün sen, kitap yazdın! Ne var ki, dünyada yoksa da bir örneği, modeli ne rastlanmamışsa da “yazar”ın milattan öncede ve sonrada sandığımızdan da çoktur onlar, halkların “hiç halk” olanları gibi ve değilse mezralarda, işkencede, dağlarda bayırlarda ya da toprak altlarında beklemektedirler günlerini unutmayan giderek devleşen bir bilinç gibi; küllerimiz düşlerimiz ve karıncalarımız karışmış da olsa birbirine onlardan da değilsin sen, sen hiçbir yere ait değilsin, aitsiz kimliksin sen, “Aitsiz Kimlik!”

Seni iğrendiren ne çok şey var: biri de, her fırsatta başkasının onurundan kemirerek yükselmeye bakanlar; öylelerinden de kaçtın hep, konuşamadın onlarla, örneğin katledilmiş bir dostunun anısına basarak: “Onunla omuz omuza ‘non pasaran’ türküleri patlattım” (!) diyebilen tiksiniş bir insana tanık olmuştun! Terk etmiştin o toplantıyı; ötekiler alkış tutuyorlardı aptal aptal bilmeden gerçeği... Oysa sevdiklerin, yüzlerini görmeden sevdiklerin, (gerçek “hiç”ler) zaten kimseye ulaşamadan, tanıyamadan biz onları, okuyamadan kitaplarını, bilemeden yaşantılarını çoktan hiçliğe karışmıştılar; onlardan da bazılarını tanıdın cezaevinde birkaçıyla mektuplaştın bir süre ama bu öyküde yok yeri onların, bu öykü başka şeyler anlatmak istiyor çünkü “Ben”i anlatmak istiyor, tanrıça kaderini Roma’nın

Ma'sındaki! Çünkü "Biz de öyle bir kasvet çağının çocuklarıydık: Kederin rengini hâlâ çıkaramadım alnımdan..." dedikleri... Yukarıda büsbütün yok olmak istediğimi de düşünmemelisiniz demiştin ya; sanırım anlamaya başladın sen de kendinin bu karmaşık benliğini, sanki miras kalmış sana büyük pederin Pessoa'dan!